

ВЛАДИМИР ФИРСОВ

ТРЕВОГА

Превод от руски: [Неизвестен], 1972

chitanka.info

Игор Лавров се събуди посред нощ от чувството на несъзнателна тревога. Известно време той полежа със затворени очи, като се мъчеше да отгатне какво го е събудило. Сякаш нещо невидимо безумно се носеше из въздуха, пречеше му да заспи. Изостряше нервите му, безпокоеше го.

Той издърпа почти натежалото одеяло до брадата си и се опита да заспи. Но сънят безвъзвратно си беше отишъл. Лавров разбра, че повече няма да заспи, защото тревожното нещо, което се беше втурнало в съня му, както и преди тегнеше в тъмнината като предупреждение за неизвестна опасност.

— Щуротия някаква! — измърмори си той. — И това ми било космонавт! — И изведнъж схвана, че го беше разбудила тишината.

Игор добре помнеше потискащото чувство на угнетително безмълвие, което изпита в сурдокамерата, докато се стягаше за полета си към Йо. И сега наоколо цареше същата тишина, която до болка оглушаваше ушите и крещеше право в черната кутия: „Опасност! Опасност!“

Той отвори очи и веднага забеляза бледите червени светлини.

Стаята, която заемаше, не беше много голяма — около десетина квадратни метра. Сгъваемо легло, две леки кресла, бюро с етажерка и стенен шкаф — това беше всичко, което се намираше в нея, ако не се смятат овалният екран на видеофона и големият циферблат на часовника над него. Само те и още няколко прибора под екрана показваха, че това не е скромна хотелска стая, а едно от помещенията на изследователската станция на по-първия Юпитеров спътник. Сега един от тези прибори ритмично премигваше и на стъклото му светваше надпис, от които по гърба на Лавров полазиха студени тръпки — „Разхерметизация на станцията“.

Той неволно погледна вратата. Знаеше, че всички врати в станцията са херметични, но мисълта за космическата пустота навън и възможната смърт на другарите му се стори чудовищна.

До този момент не беше помислил за причините на катастрофата. Случват се в Космоса непредвидени случайности, чиято възможност практически се отхвърля от вероятностните оценки на опасност. Но не по-малко вероятно е и те да се случат и тогава става ясно — кой на какво е способен.

В близките няколко часа смъртта не го заплашваше. Лавров съобрази това за миг. Наистина перспективата за гибел от бавно задушаване вместо мигновено задушаване не му се видя особено привлекателна. Още повече съдбата му беше подарила няколко часа в повече, а това вече не е малко.

Той наметна мъхестия халат и тръгна към пулта. Все още не знаеше живи ли са другарите му, възможно е те да спят в стаите си, без да подозират бедата. Може би за подобни случаи са предвидени някакви мерки, но какви точно той не можеше да си представи. Не знаеше също какво точно трябва да направи лично той, защото в инструкцията, която беше назубрил преди полета, за това не се споменаваха ни дума, но първото, което направи, беше най-естествено и най-правилно. Той обаче напразно натискаше бутоните. Екранът си оставаше все така тъмен, всички прибори за вътрешна връзка мълчаха.

Той помисли още какво може да се предприеме само и само да не изпада в погубващо бездействие, макар и да разбираше безсмислеността на всякакво действие, защото нямаше скафандър, а зад вратите цареше пустотата на междупланетното пространство.

И изведнъж му хрумна проста и ясна мисъл. Той се загърна плътно в халата, тръгна към вратата, хвана се за дръжката и като се позабави малко, я натисна...

* * *

— Събуди се! — каза Вербидки. Всички, които стояха наоколо се обърнаха към екрана.

Независимо от тъмнината в стаята на Лавров на екрана можеше да се види как Игор седи неподвижно на края на леглото, а към краката му бавно се спуска одеялото.

— Жалко, няма да може да се наспи момчето... И все пак проверката е необходима. Надявам се, не сте забравили Меркулов? — напомни Вербидки.

Меркулов пръв беше подхвърлен на изпитанието, което днес минаваше Лавров. Тогава монтажът на оборудването на станцията току-що завършваше. Монтажниците включиха приборите, когато Меркулов вече беше легнал да спи, и никой не беше забелязал, че един

от тях е включен погрешно. Едва на следващия ден някой схвана, че Меркулов никакъв не се мярка. Когато влязоха при него, той лежеше на пода в безсъзнание. Четиринадесет часа прекара той в очакване на неизбежния край. Натоварването се оказа прекомерно за неговите нерви. С първия рейс той беше върнат на Земята.

Нямаше за кога да търсят дефектите и началникът на станцията се разпореди да не заемат там стая, докато помещенията стигат. След това някой предложи да изпращат там новодошлите. И изпитанието стана традиция.

Освен началника на станцията, професор Илин, всички новопристигнали обитатели поред преминаваха изпитанието. Проверката беше трудна, но необходима. Опасности непрекъснато заплашваха изследователите и само мъжеството и огромната издръжливост, поддържана от абсолютната увереност в другарите, можеха да им помогнат в най-трудните изпитания.

— Сега ще се хвърли към приборите! — каза Ковалчук.

— Само да не счупи екрана! — с преувеличена сериозност добави Вербидки.

На времето си, като видя страшния сигнал, Вербидки забрави за намаленото притегляне. Той се устреми към пулта с такава сила, че се преметна през цялата стая и едва не се заби в екрана.

— А Лавров много-много не бърза — удовлетворено забеляза Ким.

В овала на екрана тъмната фигура, озарявана от червените светлини, се приближаваше към пулта. Лавров неуспешно се мъчеше да включи връзката. Всички изпитвани действаха еднакво. Разликата започваше едва след този опит. Ким например започна да чука по стените, като се опитваше да чуе отведен сигнал. Шутов започна да се разхожда из стаята, сложил ръце зад гърба си като на разходка. Той ходи така повече от два часа. Вербидки облече празничния си костюм и отново легна на кревата. А Ковалчук започна да пише завещание, за което сега си спомни със срам.

Вратата на кают-компанията се отвори и влезе началникът на станцията.

— Нещо ново? — попита той като хвърли поглед към екрана.

— Юнак е Лавров! — каза Ким. — С удоволствие ще го взема утре на разузнаване.

— Затова ли му устройвате безсънна нощ? — съвсем сериозно запита професорът. — Разузнаването се отменя, на Слънцето е започнало изригване.

— Лавров да не се събужда до обед! — страшно смръщил вежди каза Вербидки. — Нека си отспи. Все едно, няма какво да прави.

— Лавров няма да остане без работа — възрази професорът. — Всъщност, къде се е дянал?

Всички се обърнаха към екрана.

— Действително къде е той? — озадачено провлече Ковалчук.

— Тука съм — разнесе се глас зад гърбовете им. Всички изведнъж се обърнаха.

Застанал на вратата, Лавров погледна космонавтите, които се опитваха да придадат на лицата си по-неутрално изражение, след това погледна и професора. Той веднага разбра всичко, но не се издаде.

— Анатолий Петрович, приборите в моята стая не са в ред. — Той кимна към екрана, който Ким старателно се опитваше да скрие с гърба си. — Всъщност, вие като че ли сте забелязали вече това? — с невинно лице добави той. — Така че, ще вървя да спя. — И той тръгна към коридора.

— Почакайте, Игор Андреевич! — нетърпеливо възкликна Ковалчук. Той пак си спомни как писа завещание и тайно позавидя на издръжливостта на Лавров. — Кажете как... — Той малко се смути под насмешливия поглед на Лавров и запита съвсем не това, което искаше: — Как... отворихте вратата?

В неговия въпрос прозвуча неподправен интерес и Лавров разбра, че всички очакват от него сериозен отговор.

— Спомних си, че вратата се отваря навътре — каза той след пауза. — Налягането на въздуха върху нея е нещо около 15 тона. Даже при несработена блокировка аз не бих могъл да я отворя в случай на авария.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 2/1972

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.